

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΑΝΟΙΓΕΙ ΠΡΟΧΩΡΩΝΤΑΣ..

{Μοιράζουμε αυτό το κείμενο στους συντρόφους και τις συντρόφισσες με τους οποίους μας συνδέει ο τόπος που παρεμβαίνουμε και οι – ανεξαρτήτου τόπου – κοινοί αγώνες που έχουμε δώσει και θέλουμε να δώσουμε στο μέλλον. Αυτό το κείμενο αποτελεί μια προσπάθεια γνωριμίας και ταυτόχρονα μια δήλωση ένταξης στο α/α κίνημα.}

Ιανουάριος 2019

Επιλέγουμε να είμαστε ένα συλλογικό κομμάτι στις γειτονιές των ανατολικών για διαφορετικούς αλλά ταυτόχρονα συνθετικούς λόγους. Συγκροτηθήκαμε με βάση τις ήδη υπάρχουσες σχέσεις εμπιστοσύνης και κοινής εμπειρίας, χωρίς να προηγηθεί κάποια μεγάλη θεωρητική ανάλυση έχοντας, επίσης, στο μυαλό μας και τις συνθήκες που διώχνουν τους ανθρώπους από τους αγώνες και τα συλλογικά σχήματα – γεγονός που έχει γίνει ρουτίνα. Μεταξύ άλλων επιθυμούμε να κινητοποιήσουμε αυτόν τον κόσμο όπως επίσης και να βρούμε νέους τρόπους συνύπαρξης εντός του κινήματος. Έτσι επιθυμούμε να χτίσουμε μια *αναρχική κοινότητα αγώνα* που α) οργανώνεται για να αγωνιστεί για μια ελεύθερη κοινωνία, β) προσπαθεί να πραγματοποιεί τα προτάγματά της στο εσωτερικό της με σχέσεις αλληλεγγύης και συντροφικότητας και γ) παίρνει θέση μάχης απέναντι στον κόσμο της εξουσίας.

Θέλουμε να παρέμβουμε στην ευρύτερη περιοχή όπου μένουμε, κουβεντιάζουμε, δουλεύουμε, δρούμε, βρίσκουμε ή χάνουμε ισορροπίες στους δρόμους της, ερωτευόμαστε, γνωρίζουμε τους/τις γειτόνισσες/ες, οργανώνουμε την επόμενη μέρα. Τοποθετούμε τις κινηματικές μας διαθέσεις-δυνάμεις σε αυτό το πεδίο που γνωρίζουμε τα χαρακτηριστικά του, τις ελλείψεις του, τον τρόπο που αρθρώνεται η κυριαρχία στους υποτελείς της και οι αντιστάσεις απέναντι σε αυτήν. Επιλέγουμε να έχουμε σημείο αναφοράς το μέρος που ξοδεύουμε, θέλοντας ή όχι, τον χρόνο και το σώμα μας. Με το σκεπτικό να πάρουμε λοιπόν τη ζωή στα χέρια μας, θεωρούμε τον αγώνα ενάντια στην καταπίεση απόλυτα συνδεδεμένο με τον τόπο όπου εμείς την βιώνουμε. Οι αγώνες που δίνουμε και τα προτάγματά

μας είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής μας. Η θεωρία και η πράξη δε διαχωρίζονται μεταξύ τους αλλά είναι δύο όψεις του ίδιου πράγματος. Έχουμε την πολιτική βούληση να κάνουμε όσο μπορούμε πιο ορατές λοιπόν τις επιμέρους καταπιέσεις και αποκλεισμούς σε όλα τα κοινωνικά πεδία (όπως σπίτι, σχολεία, πανεπιστήμια, δουλειά, γυμναστήρια, πλατεία, ψυχιατρεία, σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης).

Δεν είμαστε εκτός της κοινωνίας. Είμαστε ένα κομμάτι της το οποίο, όμως, αναγνωρίζει την ταξική του θέση και παίρνει την πολιτική απόφαση να παρεμβαίνει συστηματικά στην κοινωνία υπερασπιζόμενο το δίκαιο των καταπιεσμένων. Αυτή η σχέση είναι μια αέναη αλληλοτροφοδότηση δυναμικών. Η κοινωνική σύνθεση εξαρτάται από παράγοντες τυχειότητας αλλά και από παράγοντες πιο ελέγξιμους. Το πόσο εύκολα ή δύσκολα μπορούμε να παρέμβουμε και να μετασχηματίσουμε τις κοινωνικές σχέσεις καθορίζεται από τις συγκυρίες αλλά και από το πόσο τακτικά και ριζοσπαστικά εμείς οι ίδιες/οι έχουμε επιλέξει να δράσουμε. Με συνεχή και συνολική κοινωνική χαρτογράφηση θέλουμε να διαμορφώσουμε στόχους και στρατηγικές που αρμόζουν στο σήμερα για την αλλαγή των συνειδήσεων και τον κινηματικό εμπλουτισμό.

Όταν λέμε να γίνουμε ένα ακόμα κομμάτι του κινηματικού παζλ σε αυτές τις γειτονιές εννοούμε πως θέλουμε να τοποθετηθούμε εκεί λόγω (και) της ιστορίας, της κοινής πορείας σε αγώνες που δόθηκαν και δίνονται με χαρακτήρα ευρύ και ανοιχτό αλλά ταυτόχρονα και συνεκτικό. Η κινηματική αυτή ενδυνάμωση και αποκέντρωση στα ανατολικά γεννήθηκε μετά από την εξέγερση του '08 και δημιούργησε στις γειτονιές νησίδες αντίστασης και αυτοοργάνωσης. Έκανε κουλτούρα τον αδιαμεσολάβητο αγώνα και διόγκωσε μαζικά και πολιτικά το μήνυμα στους καταπιεζόμενους/ες, πως η αλληλεγγύη και η συντροφικότητα δεν (θα έπρεπε να) είναι οικογενειακή υπόθεση. Πως για να την παλέψουμε με αξιοπρέπεια πρέπει να γίνουμε ενεργοί και ενεργές στις αντιστάσεις του σήμερα, με εργαλεία του χθες και συλλογικό όραμα για το αύριο. Το συνένοχο κουκούλωμα των πολιτικών μικροσυμφερόντων, οι τάσεις ηγεμονίας, η απουσία οποιασδήποτε διάθεσης για αυτοκριτική και το ξεπούλημα του αγώνα είναι μόνο κάποιες καταστάσεις που βρίσκουν χώρο (και) στη γειτονιά μας, μέσα στο συνολικότερο δυστοπικό πορτραίτο που ο καπιταλισμός και η πατριαρχία διαμορφώνουν. Στις πολυδιασπάσεις του ευρύτερου α/α χώρου που έχει γίνει πλέον κανονικότητα, εμείς έχουμε την

διάθεση να σταθούμε κόντρα βάζοντας μπροστά την λογική της κοινής συμμετοχής και σύνθεσης στον αγώνα καθώς και δημιουργία νέων τρόπων επίλυσης των διαφωνιών στην προσπάθεια να γίνουμε περισσότερο ένα συλλογικό «εμείς».

Ως αναρχικοί/ές δεν ιεραρχούμε τις διάφορες μορφές καταπίεσης σε πρωτεύουσες (τις οποίες πρέπει να αντιμετωπίσουμε άμεσα) και δευτερεύουσες (με τις οποίες θα ασχοληθούμε στο μακρινό μέλλον). Αντιλαμβανόμαστε ότι οι διάφορες μορφές εξουσίας διαπλέκονται μεταξύ τους και διαπερνούν όλες μας τις σχέσεις, άρα οι πολλαπλές καταπίεσεις δεν είναι αποτέλεσμα κάποιας κεντρικής αντίθεσης. Δεν υπάρχει δηλαδή κάποια μορφή καταπίεσης που διαχωρίζεται από τις υπόλοιπες και τις γεννάει. Αν, λοιπόν, κάναμε κάποιον τέτοιο διαχωρισμό, απλώς θα αρνούμασταν να άρουμε τα προνόμιά μας και να πολεμήσουμε εκείνες τις εξουσιαστικές σχέσεις στις οποίες φέρουμε το ρόλο του καταπιεστή. Στόχος μας είναι η καταστροφή όλων των εξουσιαστικών σχέσεων και στεκόμαστε ενάντια σε κάθε ιεραρχική δομή και σε κάθε πρακτική επιβολής. Για αυτό το λόγο, επιλέγουμε να υπάρχουμε έξω και ενάντια στο κράτος, τα κόμματα, τους θεσμικούς φορείς και το κεφάλαιο.

Φυσικά, αυτό δε σημαίνει πως όλες οι μορφές καταπίεσης είναι το ίδιο. Ο τρόπος με τον οποίο εκδηλώνονται διαφέρει κάθε φορά, όπως και τα μέσα με τα οποία θα τις αντιπαλέψουμε. Το να εντοπίζουμε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους, το ποιες κυριαρχούν σε κάποιο δεδομένο τόπο και χρονική περίοδο, καθώς και τη στρατηγική με την οποία θα τις αντιμετωπίσουμε είναι αντικείμενο της ανάλυσης που κάνουμε για τη συγκυρία που βιώνουμε, αλλά και για την ιστορία. Σε κάθε περίπτωση, οι αγώνες που δίνουμε πρέπει να είναι πολύμορφοι, δίχως να φετιχοποιούμε ή να απορρίπτουμε ορισμένα μέσα του αγώνα. Ταυτόχρονα, πρέπει να είναι και όσο το δυνατόν πιο συμπεριληπτικοί. Ο κατακερματισμός σε επιμέρους θεματικούς αγώνες που αγνοούν τις υπόλοιπες σχέσεις εξουσίας αποτυγχάνει να συγκρουστεί με την πραγματικότητα και να την αλλάξει. (Για παράδειγμα οι εργατικοί αγώνες που αγνοούν την πατριαρχία ως κάτι δευτερεύον ή και ασήμαντο, αλλά και οι γυναικείοι αγώνες που προωθούν μια αφηρημένη γυναικεία ενότητα, αδιαφορώντας για την ταξική θέση, δεν μπορούν να δημιουργήσουν ριζοσπαστικές προοπτικές για συνολική απελευθέρωση.)

Μέσα σε όλο αυτόν τον αγώνα σημαντικό ρόλο παίζουν και οι σχέσεις που χτίζουμε ανάμεσα μας και ανάμεσα σε εμάς και σε όσους αγωνιζόμαστε. Η έννοια της συντροφικότητας είναι για εμάς, προϋπόθεση και ζητούμενο για να δρούμε και να παρεμβαίνουμε πολιτικά ως συλλογικό σώμα. Η στήριξη, η αλληλεγγύη, η αλληλοβοήθεια - ως άμεση συνέπεια των προταγμάτων μας - δεν μπορεί παρά να εμφανίζονται στην καθημερινή μας πρακτική και προσωπική μας στάση. Επιδιώκουμε την πραγμάτωσή τους στο «εδώ και τώρα» χωρίς να περιμένουμε την μεγάλη Επανάσταση χτίζοντας σχέσεις χωρίς εξουσία, χωρίς καταπίεση κι εκμετάλλευση, με σεβασμό, ελευθερία και φροντίδα. Είναι ακριβώς αυτή η συντροφικότητα που έχει εκλείψει στις μέρες μας εντός των χώρων μας με τους αποκλεισμούς, την εξόντωση των μέχρι πρότινος συντρόφων και συντροφισσών μας, την βία και τις κάθε είδους κανιβαλιστικές συμπεριφορές να έχουν καταστεί κανονικότητα και να θεωρούνται φυσιολογικές πρακτικές, τραυματίζοντας και συντρίβοντας σχέσεις και ανθρώπους. Είμαστε υποχρεωμένες/οι να επανεφεύρουμε την συντροφικότητα στην πολιτική και κοινωνική μας καθημερινότητα και αυτό είναι για εμάς κάτι αδιαπραγμάτευτο.

Ραντεβού στους αγώνες..

ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΟΤΗΤΑ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ – ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΑΓΩΝΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

υπόγειος ιλισός

Αναρχική Κοινότητα Αγώνα

στα Ανατολικά της Αθήνας

Την δεκαετία του 1930 το ελληνικό κράτος ξεκίνησε την υπογειοποίηση του Ιλισού ποταμού με την φράση του φασίστα Μεταξά που έμεινε στην ιστορία: «Σήμερα θάπτομεν τον Ιλισόν». Ο Ιλισός ήταν η συνάντηση δεκάδων μικρών ποταμών που ξεκινάνε από τον Υμηττό από το ύψος του Χολαργού ως το Γουδί και από τα Ιλίσια και την Καισαριανή μέχρι τη Γούβα στο Παγκράτι. Έτσι κι εμείς, στις ανατολικές γειτονιές της Αθήνας, θέλουμε να είμαστε ένα ακόμη μικρό ποταμάκι που θα συναντηθούμε με τις άλλες συλλογικές κινήσεις για να γίνουμε ένα ορμητικό ποτάμι, ένα κίνημα που θα διαβρώνει κάθε μέρα, λίγο - λίγο το υπάρχον σύστημα εξουσίας.